

Ти помнишъ ли, какъ
нѣкакъ много бързо
ни хванаха въ капана на живота?
Опомнихме се.

Късно.

Бѣхме вързани жестоко.
Като нѣкакви животни, въввѣ клетка,
свѣткаха
очитѣ жадно
и търсѣха

и молѣха пощада.

А бѣхме млади,

бѣхме толкозъ млади!...

И после... после

нѣкаква умраза
се вливаше дълбоко въ сърдцата.
Като гангрена,
не, като проказа
тя растнѣше,

разкапваше душата,
тя сплиташе жестокиѣ си мрежи
на пустота

и мрачна безнадеждность,
тя пѣплѣше въ кръвѣта,

тя виеше съ закана,
а бѣше рано, бѣше много рано...

А тамъ —

високо въввѣ небето,

чудно

трептѣха пакъ на чайкиѣ крилата.
Небето пакъ блестѣше,

като слюда,

простора пакъ бѣ

синь и необятень,

на хоризонта пакъ полека-лека